

La Divisió Sanitària de Catalunya

Embolcallats per les muntanyes amb els seus carrers costaruts que irradien les quatre cases miserables, o coberts en terra plana xops de la llibertat dels aires, o al coster suau obag o solell de la terra trencada de la nostra Catalunya, els poblets petits oblidats i indiferenciats metamobilitzen per ells mateixos, talment com cèl·lula viva del teixit multiforme del país. Així la vila mercadera i la ciutat boirosa dels esperits de la indústria. Tot és vida a tot arreu, gran o petita i tot és humanitat i ciutadania i, per tant, subjecte a regles i lleis sanitàries per elementals que siguin.

Per això cal responsabilitzar-los dels seus drets i deures sanitaris i d'assistència. Ells han de tenir cura de la seva neteja, de la depuració de la seva ingesta i de la transformació de la seva excreta. Tot això comporta la necessitat dels serveis d'uns tècnics analistes i higienistes dedicats a prevenir més que a guarir, que són els factors de la medicina preventiva, la medicina més preada per a la col·lectivitat, puix que la defensa continuament de tots els perills patològics que la podrien emmalaltir.

Cada poble per ell mateix, abandonat a les seves forces no podria portar a cap l'acompliment de la gran responsabilitat higiènica que se l'imposa. Com tampoc podria assistir els seus malalts ni els seus desvalguts. Sortosament a Catalunya tenim, com a realitat viva de la terra aquestes naturals,

històriques, geogràfiques i espontànies mancomunitats de Municipis que en diem Comarques.

Estem més que res, al davant d'un mapa Comarcal de Catalunya, perquè hem cregut que no podíem desdibuixar l'estructura i divisió Comarcal que a Catalunya havien fixat els entesos geògrafs reunits en la Ponència de la Divisió Territorial de Catalunya, estructura i divisió acceptades, amb molt bon criteri, primer pel Consell d'Economia i després per tots els altres organismes de la Generalitat.

Creiem doncs, que tota divisió especial del Territori Català que hagi de fer qualsevol Departament o Institució de la Generalitat o partit polític, sindical, empresa, etc., ha d'ésser ineludiblement sobre la base d'aquesta divisió Comarcal. Poden variar els agrupaments de comarques, segons la naturalesa del treball, de la disciplina, del pressupost, de la realitat popular, però mai ningú no pot desdibuixar la Comarca, cèl·lula viva i primària, *sine qua non* d'altres majors agrupaments eventuals.

Nosaltres, davant de la necessitat de grafiar sanitàriament la nostra Terra, hem estat fidels a aquest postulat i als agrupaments sanitaris vigents. Ens repugnava, com a idealistes, les necessitats d'agrupaments majors de dues o més Comarques perquè a cada una d'elles volem tots els serveis preventius (Centre Laboratori), tots els guaridors (Hospital) i tots els d'assistència (Casa d'Assistència). Però la realitat ens ho imposa com a esgraó d'un colofó que no volem gaire llunyà.

Així, Catalunya la dividim en vint Centres Sanitaris, destinats, cada un d'ells, a aixoplugar un Laboratori (el Centre Sanitari pròpiament dit), un Hospital Comarcal i una Casa d'Assistència Comarcal. Cal desdoblar els actuals Centres Sanitaris Intercomarcals de Reus, Lleida i Girona, successors i, en certa manera, continuadors de les antigues Inspeccions Provincials de Sanitat, per la desmesurada extensió del territori i elevat nombre d'habitants que havien d'atendre. El Centre Intercomarcal de Reus es transforma en els Centres Comarcals de: Tarragona, Reus i Tortosa. El de Lleida en els de: Lleida, Solsona, La Seu, Tremp i Viella. El de Girona en els de: Girona, Olot i Figueres. La demarcació que corresponia a l'antiga Diputació Provincial de Barcelona, més avançada, en aquest sentit, a les altres tres germanes, per la meritòria tasca que desenvolupà, en el seu temps la Brigada Sanitària de la vella Diputació tan ben orientada i dirigida per l'actual Cap de Control i Coordinació dels Centres Sanitaris Dr. F. Serra i Rabert, ja es troba gairebé aconclerta, puix que ja posseeix els Centres Sanitaris Comarcals de Barcelona, Granollers, Vilanova, Vilafranca, Igualada, Vic i Berga i els Hospitals Comarcals d'aquestes quatre darreres poblacions.

El poble té dret a tots els serveis sanitaris i d'assistència. No crec que passi molt de temps perquè els dirigents de la Sanitat i l'Assistència Social catalana hagin complert amb el seu deure de barrejar amb realitats els colors diferencials i vius de la carta geogràfica sanitària de Catalunya.

Dr. J. Valero i Ribas

Director del Centre Sanitari Intercomarcal de Barcelona.